

31
ХАЙНЕ. 1797 - 1856.

Седно време още,
Хайне е живял вечно изгнаник, и когато ~~е бил~~ дома си, между св
чийто безпокоенъ духъ
Такава е съдбата на всички пакостници, ~~на всички ония ги възвисява,~~
издига до висината наречена Нещастие на Щастливите. Наверно, негов
палестински прадыдо ще е Ахасферъ, онзи който ~~се~~ изхока Христа- и
спечели ~~вечността~~.
~~вечността~~! Наистина, най-тежката вечност - въ която човекъ трябва живъ
да живее. И макаръ че ~~ни~~ правнукътъ ~~не~~ ~~живе~~ ~~въ~~ ~~своята~~
вечностъ, азъ мисля, нему никакъ не е по-леко отъ това. Но въ тая ~~си~~
вечностъ Хайне си помага съ шегата, която и приживе тъй му е помагала -
когато той се е намиралъ на тясно.
Нега е негова животъ - и една жестока борба съ смъртта. Въ тази бор-
ба Хайне си е служилъ съ две оръжия, ~~което~~ когато му е прилегнало, -
чиличена воля и гъвка поезия. Нима не е воля, у тоя коренъ въ безволие
човекъ, половиния си животъ да лежишъ на легло, безпомощенъ физичес-
ски, бодъръ духомъ, отчужденъ отъ живота, и все пакъ въ име негово
държащъ перото въ ръка - и когато до главата ти стои една жена, хубава
здрава ~~твоята~~ ~~жена~~ ~~една~~ ~~капризна~~ ~~французкиня~~, която ти едно време
си купилъ съ пари - за да я милвашъ и биешъ, а сега не можешъ вече
да правишъ ни ~~едното~~ ни ~~другото~~! Са присти, то е нещо жестоко; но по-
жестоко ~~е~~ ~~може~~ ~~би~~, когато тя не е до главата ти, или поне въ стаята,
и ти не знаешъ ~~но доловявашъ~~, де се бави и кой се увърта около и! ~~Поезията~~
само поезията, ~~спасява~~ въ тия минути - и ~~карандата~~ ~~драче~~ ~~вече~~ ~~на~~ ~~бя-~~
лата хартия: " Азъ имахъ някога тъй дивенъ роденъ край. Та ~~дъбовете~~
растяха тъй високо, теменужките кротко привождаха челца. То беше само
сънъ, Налуваше ме немски то, говореше ми немски /кой би повярвалъ, как